
Minecraft – Výprava

Jason Fry

Ten zvláštní den odstartoval slunečným ránem. Stax se probudil pozdě. Spával v ložnici v prvním patře, která kdysi patřila jeho otci. Měl v ní okna od podlahy po strop, ta ale naštěstí před vycházejícím sluncem stínil kopeček za zadní zahradou. Vytřel si spánek z očí a opatrně zvedl Uhlířku, která mu spala na prsou, a pak Smaragda, jenž se mu natáhl přes kolena. Ani jedna z koček se nezbudila, když je opatrně ukládal do zmuchlané příkrývky, jen Smaragd zazíval na plné kolo a pak se spokojeně protáhl do dlouhého chlupatého luku. Stax se rozhlížel po Lazuritce a zjistil, že siamská kočka už se probudila, sedí v nohách postele a věnuje se ranní hygieně.

„Dobré ráno, kočičáci,“ pozdravil je Stax vesele a vysloužil si zavržení od Lazuritky, zatímco Uhlířka pouze stříhla uchem. Stax, stále ještě rozespálý, si oblékl župan, protáhl se a podrbal v rozčuchaných vlasech.

Z ložnice v patře vedl žebřík do přízemí, ale také dveře na balkon, z něhož se nabízel výhled na zadní zahradu. Než Stax dveře otevřel, podíval se napřed z oken pro případ, že by se někde v okolí potulovalo něco jako zombie nebo pavouk. Příliš se toho ale neobával. Od rozbřesku už uběhla nějaká doba a nastala dost pozdní hodina, takže slunce by každého nebezpečného nočního tvora spálilo nebo ho zahnilo někam do úkrytu. Pozemky kolem domu Kameníků chránily lucerny na dioritových pilířích vztyčených v takovém rozestupu, aby spolehlivě odradily nebezpečné tvory od houfování kolem domu. Je pravda, že jednou ráno *číhal* nad balkonem pavouk, a zrovna ten velký, co má na hlavě hrozen rudých očí a je porostlý černými štětinami. Staxe tehdy pořádně vylekal, takže byl skoro celý týden vyvedený z míry. Kdypak to bylo? *Loni v létě*, pomyslel si Stax, i když si nebyl tak úplně jistý, jestli to nebylo o rok dřív.

Tentokrát poklid krásného rána nenarušil pavouk ani jiný obludný mob – pána domu uvítala jen dokonalá záře slunce a teplý větřík. Stax se upokojil, vyšel ven, nechal dveře otevřené a opřel se pohodlně o zábradlí lemující balkon, aby si pěkně shora prohlédl zadní zahradu. Pod sebou viděl okraj dioritového plaveckého bazénu, který postavil jeho otec, zpola pod širým nebem a zpola stíněný střechou z kamene a hlíny. Voda vypadala chladivě a lákavě, takže Stax usoudil, že smočit se v bazénu bude skvělým způsobem, jak zakončit odpoledne, kdy asi bude pěkně horko.

Vedle bazénu se na okraji svěžího zeleného trávníku rýsoval dřevěný poklop. Ten skrýval vchod do nejbohatšího dolu Kameníků, do něhož se sestupovalo vislou centrální šachtou. O kousek dál, pod nejstaršími břízami a nedaleko jiskřícího modrého vodopádu, se nalézaly hroby jeho rodičů a prarodičů, bohatě osázené květy. Stax zvedl pohled na hřeben návrší za vzdáleným okrajem zadní zahrady, kde se tyčil vysoký dioritový pilíř korunovaný jasně zářící lampou. Tam končily jeho pozemky. Za sloupem směrem k západu se rozkládal záliv ve tvaru půlměsíce, lemovaný pláží a hustým zeleným lesem.

Kdyby Stax kráčel podél břehu, za den by dorazil poblíž dalšího dolu Kameníků, který ležel na ostrově dost vzdáleném od břehu, a potom k nevelkému domu na horském úbočí; obklopovala ho pustá země porostlá zakrsnými křovisky a akáciemi. Dům představoval strohou předsunutou základnu, kterou si postavil jeho otec a využíval ji k chovu dobytka a zkoumání tunelů a lávových jícnu táhnoucích se pod horou. V chatě by se našlo sotva víc než lůžko, pec, truhla a pracovní stůl. Stax tam nezavítal od doby, kdy byl ještě dítě, a říkal si, jestli chata pořád ještě stojí na svém místě. Ale samozřejmě stála – proč by se na tom mělo něco měnit?

„Nemám důvod tam jít, když je to taková dálka, co říkáš, Lazuritko?“ zeptal se siamské kočky, která mu strkala hlavou do lýtka. „Zvlášť když je tam tolik práce. Začneme tím, že hladovým kočičkám nachystáme snídaní.“

Oblékl se a sestoupil po žebříku, takže se ocitl uprostřed přízemí – hlavního prostoru celé budovy. Před sebou měl širokou stěnu ze skleněných bloků, skrz kterou viděl na trávník s fontánou, za níž se táhla alej bříz až k moři. Vlevo se nacházela místnost s vysokým stropem, určená pro trofeje rodiny Kameníků, a vedle ní malá ložnička s nízkým stropem a výhledem na trávník u domu. Za zády měl dveře na zadní zahradu a rovněž místnost, která sloužila jako skladiště i dílna současně, kde kolem stěn stály pěkně

vedle sebe truhly, pece, pracovní stoly a stavy a kde také ústil žebřík, po němž se dalo sestoupit ještě níž, do suterénní alchymistické dílny, dalšího skladiště a k bazénu. Po pravé ruce měl Stax několik pohovek a křesel a za nimi se táhla druhá skleněná stěna, v níž byly vsazené dveře, jimiž se vycházelo na jižní trávník. Stax ze svého místa sotva zahlédl střechu loděnice šikovně vsazené mezi úpatí kopce a ohradu pro ovce.

Pustil se do přípravy snídaně a mezitím Uhlířka, Smaragd i Lazuritka slezli po žebříku z horní ložnice. Teď se mu vinuli k nohám a mňoukali, jako by byli na pokraji smrti hladem. Uchystal jim rybu, pro sebe ukrojil krajíc chleba a zkropil ho medem. Zkoumal napřed východní trávník, potom jižní trávník, a nakonec zadní zahradu. Všechno vyhlíželo, jak mělo, čili úplně stejně jako včera a o týden a o měsíc dřív.

S jednou výjimkou.

„Hmm, kočičáci, tohle není správné,“ pravil Stax. Odložil napůl snědený krajíc na stůl na konci chodby, přímo pod rámy, v nichž visel kamenný krumpáč a meč, a vylezl po žebříku nahoru do ložnice. Vyšel na balkon a zahleděl se na kopec za zahradou.

Korunu návrší zdobily břízy vysazené na terasovitě upraveném svahu a poskytovaly zahradě potřebné zastínění. Tak to Staxův otec chtěl – měl rád bílé a přímé kmeny bříz i jejich tmavě zelené listí připomínající čepele a svému synovi ukazoval, jak bílou kůru zdobí černé skvrny. Díky tomu se podobaly dioritovým stěnám domu, takže zadní zahrada i trávník působily jako pokračování domu Kameníkových, nikoli jako oddělené pozemky.

Teď však Stax jasně viděl to, co zahlédl z přízemí. Mezi listím bříz vyčuhoval na hřbetu kopce jiný odstín zelené barvy a také náznak tmavého kmene.

„Páni, jak mi tohle mohlo ujít?“ ptal se, ovšem jenom sám sebe, protože zapomněl, že Uhlířka, Smaragd i Lazuritka jsou ještě dole a cpou se kusy ryby, z nichž nechají holé kosti. „Vyrostl tam jakýsi dub a kazí celý výhled. To přece nemůžeme připustit, co říkáte? Co by na to řekl táta?“

Stax stál nějakou dobu na balkoně; napřed dumal nad nevídaným dubem a pak bedlivě prohlížel hřeben návrší i kopce za zadní zahradou, jestli náhodou jeho pozornosti neunikl nějaký další nezvaný host. Ale všechno ostatní se zdálo být tak, jak mělo.

„No ano, je to docela jasné,“ konstatoval Stax. „Budeme muset upravit rozvrh práce na dnešní den.“

Ale ani ho nenapadlo, aby se rovnou vydal vypořádat se s vlezlým stromem, ba neudělal to ani během následujících několika hodin. Místo toho se toulal po části pobřeží, která náležela k usedlosti, dopřál si chvilku k pohledu na vzdálené ledovce a osekal několik drnů, z nichž vyrašila příliš vysoká tráva. Přemítal, jestli by květiny porůstající nízké návrší nevypadaly lépe, kdyby se k nim přidalo něco fialkového, aby byl porost barevnější. Možná by měl vůbec celý kopec překopat, dát mu pěkný symetrický tvar a vytvořit na něm terasy, které by mohl osázet.

Stax usoudil, že překopat kopec je na jeden den příliš mnoho práce, zvlášť když je tak horko, ale slíbil si, že tu myšlenku po několika týdnech znovu uváží. Podíval se na krávy a kuřata, sebral mléko a vejce, aby je uložil ve spižárně, a zakončil inspekci tím, že přeskočil plot a ocitl se uprostřed stáda kamenických ovcí, v němž kromě zvířat s bílou vlnou byly také ovečky červené, žluté, modré a oranžové. Zřejmě nechal dveře do domu otevřené, protože zatímco se zabýval ovcemi, objevily se u něho kočky a střídavě předly a mňoukaly, aby si jich všimal.

„Myslím, že by to chtělo ještě fialovou vlnu,“ mínil Stax, když chvíli sledoval modrou a červenou ovci, jak se pasou v koutě ohrady. „Co říkáte, kočičáci? Naše usedlost potřebuje mít ovce všech barev, no ne?“

Uhlířka na to zamňoukala a Stax zavrtěl hlavou.

„Obarvit bílou ovci na fialovo? No, to bychom myslím zvládlí. Ale daleko lepší je zařídit to přirozenou cestou, ne? Já si stejně nejsem jistý, jestli máme ve skladišti fialovou barvu.“

Čím víc o tom Stax přemýšlel, tím víc byl přesvědčený, že měl pravdu a že žádnou fialovou barvu ve skladišti nenajde. Uvědomoval si, že v některé z otcových knih v alchymistické dílně u bazénu by našel návod, jak fialovou vyrobit. Bazén – to mu připomnělo plavání, což byl příjemný způsob, jak přežít horké odpoledne. Slunce stálo v polovině své dráhy napříč oblohou, ale stále trvala nepříjemná vlhkost, aniž by se ukazoval náznak deště. Když Stax pohlédl na oblohu, připomnělo mu to zase ten mizerný dub, který vyrostl tam, kde neměl co dělat.

Přeskočil přes plot ven z ovčí ohrady a napadlo ho, že babička by rozhodně neschvalovala používání takovéto zkratky a trvala by na tom, aby vyšel bránou. Tentokrát se ujistil, že jsou dveře dobře zavřené, i když Lazaritka si jako obvykle dávala načas, než se rozhodla, zda chce jít do domu nebo ne.

Ve skladišti panoval příjemný chládek. Stax si otíral čelo a jeho rozhodnutí začalo dostávat vážné trhliny.

„Ten dub bude zítra jen o maličký kousek vyšší,“ řekl Smaragdovi, který se stočil do klubička na peci a očividně se chystal znovu odplout do dřímoty. Šedý mourovatý kocour spokojeně zavřel oči, zívł a začal si olizovat tlapky mezi drápky.

„Ano, myslím, že máš úplnou pravdu,“ pokýval hlavou Stax. „Tvrdá práce dnes znamená lenošení zítra. Hmm. Kdepak jsem tohle slyšel? To by mě opravdu zajímalo. Určitě to neřekli ani otec, ani babička. Tvrdá práce dnes, další tvrdá práce zítra – to by se jim podobalo víc, nemyslíš?“

Když otevíral truhlu s nářadím, panty zaskřípaly. Uvnitř ležely pečlivě uložené předměty: meče a sekery vedle lopat a motyk. Měl tu hromádky zbroje, toulce plné šípů a svítky tětiv. Vedle kompasů se nacházely nůžky a tyčky vzácných dřev, které přinesl Staxův otec ze svých výprav.

Stax si vybral diamantovou sekeru, ozkoušel její ostří, ale rychle prstem ucukl. Pověsil si sekeru přes rameno, přátelsky podrbl Lazuritku za ušima a zamířil k zadnímu východu. Uvažoval, jestli by si neměl vzít diamantový prsní krunýř nebo aspoň přilbu ze stojanu s brněním v místnosti s trofejemi, ale hned zase tu myšlenku zavrhl. Na kopci neviděl už kolik měsíců ani jednoho creepera, ten den panovalo otravné vedro, a navíc má k obraně diamantovou sekeru, která musí postačovat proti každému nečekanému ohrožení.

„I když se musí uznat, že pro takovou práci není sekera ten správný nástroj, že ano?“ zeptal se Uhlířky, která klusala vedle něho po trávníku s ocáskem trčícím k nebi. „Babička by z toho měla záchvat!“

Stax provinile střelil pohledem ke stinnému koutu zahrady, kde ležely hroby mrtvých Kameníků, ale za pár minut už stoupal k vršku kopce a mhouřil oči proti slunci, které se zvolna sklánělo k obzoru. Před sebou viděl zlořečený dub – mladý strom, který teprve nedávno vyrostl ze semenáčku, aby si vybojoval cestu ze stínu vrhaného břízami a mohl vztáhnout větve ke slunci.

„Obávám se, že sis našel špatné místo,“ zamumlal Stax omluvně, zlehka poplácal na dubový kmen a podíval se po Uhlířce, aby se ujistil, že si našla bezpečné místo, kde by si zdřímala. Švihl sekerou proti kmeni a ozvalo se hluboké, těžké *křach*, které se ozvěnou vrátilo od okolních kopců a od lesknoucích se bělorůžových stěn domu. Znovu několikrát sekl a přetál celý

kmen, což mu dovolilo věnovat se větvím a listí, dokud nestál na pařezu, pořádně zpcený a obklopený zbytky listí a třískami.

„Tak, slušná porce denní práce je hotova,“ oznámil Stax Uhlířce, která neodpověděla ničím víc, než že se protáhla a posunula o kousek dál, kam ještě svítilo sluníčko. Stax seskočil z pařezu, rozsekal ho a začal sbírat dřevo, které vytěžil. Do toho si vesele pískal a činil se, dokud místo, kde dub stával, nebylo zase čisté a upravené. Možná se mu to jen zdálo, ale Stax měl pocit, že na tom holém kousku země zase začíná růst tráva.

Slunce se dotýkalo hřbetů vzdálených kopců na západě a jeho paprsky barvily klidnou mořskou hladinu do růžova a oranžova. Do zadní zahrady již se pokládaly stíny a protahovaly se k radostně zářícímu domu.

„Tak si myslím, že si dopřejeme večerního zaplávání,“ usoudil Stax a opět si hodil sekeru přes rameno.

Než se ponořil do bazénu, nakrmil kočky, dubové dřevo přidal k zásobám řeziva uloženým v domě a vrátil diamantovou sekeru na její místo ve skladišti. Napadlo ho, že by si mohl vzít k bazénu jeden z otcových diamantových mečů, ale nakonec to zavrhl; zadní zahradu měl dobře osvětlenou a v nepravděpodobném případě nějakých potíží to měl ke dveřím do alchymistické dílny jen pár kroků.

A tak se Stax lenivě ráchal v bazénu, lokty se opíral o okraj z leštěného dioritu, kočky si hrály v zahradě a nad hlavami jim pomrkávaly hvězdy. A právě jak předpokládal, nepříhodilo se nic mimořádného.

Byl to poslední večer, o kterém to mohl po pravdě říct.

Stax se domníval, že návštěvník má asi nějaké potíže, když přistál u nesprávného mola.

Ti, kteří za Staxem připlouvali obchodně, dobře věděli, že mají s člunem přistávat u trávníku, v mělkém zálivu, který otec pečlivě upravil právě pro takové návštěvy. Tak mohl Stax hned vidět, že k němu někdo zavítal, ale příchozím se také usedlost jevila v tom nejlepší pohledu. Před obchodním jednáním návštěvníci prošli březovou alejí, minuli fontánu a vystoupali po dioritových schodech.

Všichni, kdo sem připlouvali za obchodem, tohle věděli, protože samozřejmě nepřicházeli bez ohlášení. Napřed se zastavili v důlní kanceláři Kameníků, tam si s někým promluvili, a ten někdo pak spěchal do usedlosti, aby Staxe vyrozuměl o tom, že má čekat návštěvu. Tak se to zavedlo už za otcových dob a tento systém fungoval zcela uspokojivě, proto Stax neviděl důvod, proč od něho upouštět.

Avšak tento návštěvník dorazil bez předchozího ohlášení.

Tak se stalo, že Stax doma končil se snídaní a zrovna Smaragdovi vysvětloval, že nemůže dostat další tresku, když si všiml lodi vyrobené z tmavého dřeva, která se blížila k jižnímu břehu. „Copak má tohle znamenat, kočičáci?“ zeptal se, nepatrně rozladěný, a nerudně se zahleděl přes trávník, jestli nezahledne další člun mířící do zálivu, kam patřil. Ale žádné jiné plavidlo na moři neviděl.

„Co to je?“ zeptal se znovu, když se člun přiblížil k jejich malému rodinnému molu a člověk v něm vložil vesla do lodi. Rozhodně se chystal přistát.

„To je ale nepříjemné,“ zabručel Stax a rychle zkontroloval, jestli na sobě má čistý župan – výsledek prohlídky ho uspokojil. „Nejspíš nějaký neotesanec.“

Pořád si mumlal různé obměny těchto slov, i když otevíral jižní vchod do domu a nazouval si pravou botu – to už se dostal k výrazům jako „potíž“ a „obtěžování“ – a vykročil na trávník. Ovce, které nebyly zvyklé Staxe vídat tak časně, začaly bečet a vyrážely ze sebe udivená „béé“ – tedy do té míry, jak dalece se může ovce něčemu divit.

Terén se na jih a západ od ovčí ohrady svažoval k moři a na západní straně zálivu Staxův otec postavil šikovou malou loděnici z březového dřeva, od níž kus do moře vybíhalo pěkné molo. Tohle místo patřilo mezi Staxova oblíbená zákoutí a často sem ráno zašel i s kočkami, aby na mole posnídali, načež si kočky a někdy i Stax dopřáli krátké zdřimnutí.

Z okraje jižního trávníku vedly k vodě pískovcové schody. Stax po nich scházel dolů a v té chvíli návštěvník vystoupil z člunu a otočil se k domácímu pánovi obličejem. Byl hubený, ne o mnoho starší než Stax a jeho jasně modré oči byly neustále v pohybu, jak jimi přeskakoval ze Staxe na loděnici a na hlavní budovu na návrší.

Staxovi však připadlo daleko podivnější něco jiného: návštěvník na sobě měl navlečené brnění, jehož části pocházely z různých souprav – zlatý hrudní pancíř nad diamantovými kalhotami a koženými botami – a zbytek

ústroje působil jako vzpoura všemožných barev, které se navzájem tloukly, a jednotlivé kusy oblečení jako by svému vlastníku příliš neseděly. Něco se zdálo příliš malé, ba nepohodlně těsné, jiné věci příliš veliké, pytlovité a plandavé. U pasu měl ten zvláštní lodník zavěšený diamantový meč, který ale visel na příliš dlouhém opasku, takže si ho majitel při obhlížení okolí neustále popotahoval vzhůru.

„Dobrý den,“ pozdravil Stax, který si připomněl, že by se měl projevit zdvořile, než návštěvníka odežene. „Obávám se, že jsem musel zapomenout na naši schůzku, pane...?“

„Ach, žádnou schůzku jsme domluvenou neměli,“ odpověděl návštěvník s úsměvem, z něhož měl Stax lehký pocit, že je spíš úsměškem. „To jsou nudné záležitosti, sjednané schůzky. Já si chodím, kam se mi zachce a kdy chci. A teď jsem tady.“

Hostova slova vyzněla docela hrubě a Staxovi se to ani za mák nelíbilo. Jeho otec by podobnou situaci zřejmě obrátil v žert, jenže otec miloval návštěvy a rád se seznamoval s novými lidmi. Když Stax žil nějakou dobu v usedlosti sám, dospěl k názoru, že nestojí ani o to, ani o ono. Nebo se tak možná úplně nerozhodl, ale začal se chovat, jako by takové rozhodnutí padlo, takže to vlastně vyšlo úplně nastejno. Lidem, kteří tráví příliš mnoho času sami, bez společnosti druhých, se podobné věci stávají, a obávám se, že právě to potkalo i Staxe.

A tak místo aby po cizincově prohlášení zažertoval nebo stočil rozhovor jiným směrem, zíral nevlídně na příchozího s rukama založenýma na prsou.

„Jaké profesi se věnujete?“ zeptal se.

„Dalo by se říct, že jsem sběratel,“ odpověděl ten člověk s modrýma očima neomalené a obhlížel rodinné sídlo Kameníkových. „Sběratel zážitků.“

„Nechápu, jak by se daly zážitky sbírat,“ namítl Stax.

Tu se vetřelec hýkavě rozchechtal a smál se docela dlouho.

„To si myslím, že nechápete, Staxi Kameníku,“